

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Der sad tre Digtere og en halv:

Citation: Claussen, Sophus: "Der sad tre Digtere og en halv:", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid66125/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

AANDSBRØDRE

Der sad tre Digttere og en halv:
en Solgud, en Alf, en Nervøs, som skjalv,
og den halve, som spillede Loke,
for *han* gjorde ikke Epoke.

Saa talte den halve dem til paa Stand:
„Du Solgud, du Alf, du nervøse Mand!
nu har vi hædret hverandre saa tit
for det, som var godt, og det, som var skidt;
hvad om vi i Aften begynder
at haane hverandres Synder?“

Men Solguden vrissede: „lad os i Fred!“
og Alf'en blev bleg og blev rød derved,
den nervøse hued det ilde,
dog ikke tav Loke stille:

„Med Ros for Ros har vi frisket vort Mod,
skønt ingen Sind' vi hverandre forstod.
Jeg mener, den Glæde er liden;
vi skal jo dog misunde siden.“

„Naa“, svarede den Solgud, „jeg byder dig Fred,
for *dig* er der intet at misunde ved.“
Da greb ham Loke behænd' ved hans Knap:
„Du Sollyls-Herold og Skribent for „de mange“,
om *hvordan en Solstraale lader sig fange!*
Stilen er „Landevej“, Solen af Pap.“

„Haa haa!“ og „naa naa!“ lo de andre baade,
men Solguden harmedes over al Maade.

Men Loke fór fort: „Men *du*, nervøse!
dine Vers, disse *malende, melodiose*,
er som et Tempel, et stolt Monument;
paa Indgangen staar med højtideligt Prent:
Her ligger – lad Verden dem aldrig savne –
dødfødte Kongebørn kongeligt begravne!“

„Haa haa!“ og „naa naa!“ lo de andre to,
men han, som det gjaldt, var lidet fro.

„Og Alf, du vege, vemodige Væsen,
dine *odes barbæres* mig kilrer i Næsen;
dine Vers, som jeg har et uendeligt Grin a',
forsætter mig helt til det indre Kina.“

Saa talte man op, saa talte man ned,
man skiftevis lo, blev skiftevis vred!
Loke spotted dem alle sammen,
og én efter én blev de røde i Kammen.

Da tordnede Solguden: „Luk nu dit Gab,
Loke, du troløse, evige Flab!
De Vers, du selv gør, er slet ikke Vers,
din Prosa falder paa kryds og paa tværs.
Nu har du Spot, som kan ætse og bide,
men dine *Værker* er fjottede blide.
Og derfor med Uret du kom herhen
at haane os, som er bedre Mænd!“

Men ogsaa var der en Maler til Stede,
det voldte ham liden Gammen og Glæde.
Og den Gang Striden tog bedst paa Vej,
han maatte i Gaarden at brække sig.